

Speurneus Paddington

Lees ook van Michael Bond:

Een beer genaamd Paddington

Michael Bond

Speurneus

Paddington

Met originele illustraties
van Peggy Fortnum

moon

Oorspronkelijke titel: *More about Paddington*

Oorspronkelijk uitgegeven door: William Collins Ltd UK

© Michael Bond, 1958

© Vertaling uit het Engels: Mariska Hammerstein, 1997 (herzien 2015)

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015

© Illustraties: Peggy Fortnum, 1958

Omslagillustratie: Peggy Fortnum

Omslagontwerp: Peter de Lange

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 2622 3

ISBN 978 90 488 2623 0 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

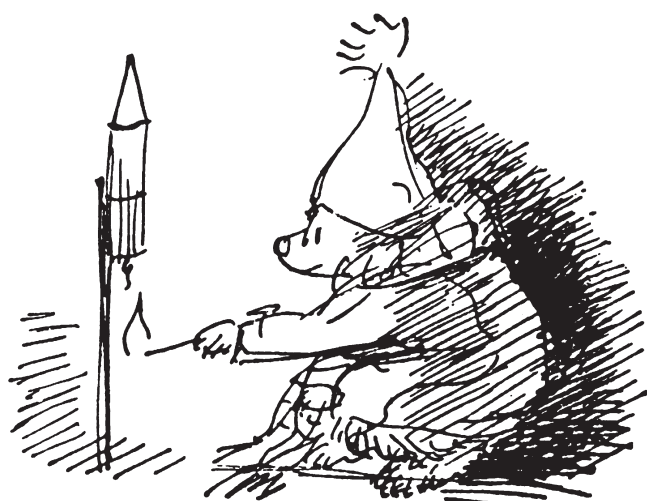
OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Het familieportret	9
Paddington als doe-het-zelver	27
Speurneus Paddington	45
Paddington en het heldenfeest	65
De eerste sneeuw	85
Paddington koopt cadeautjes	105
Kerstmis met Paddington	123

Het familieportret

In het huis van de familie Brown op Windsor Plantsoen 32 was het ongewoon rustig. Het was warm die dag en het hele gezin zat op de veranda lekker in de zon. Behalve Paddington dan, want die was na de lunch op geheimzinnige wijze verdwenen.

Naast het zachte geritsel van de bladzijden van meneer Browns boek en het getikketiketik van mevrouw Browns breinaalden, hoorde je alleen dat mevrouw Bird de theekopjes klaarzette.

Jonathan en Judy waren allebei zo druk bezig met een gigantische legpuzzel dat ze geen woord zeiden.

Het was meneer Brown die de stilte verbrak. ‘Weet je wat ik raar vind,’ zei hij, terwijl hij een fikse trek van zijn pijp nam. ‘Ik heb nu al tien keer deze encyclopedie doorgelezen, maar nergens zie ik iets staan over een beer als Paddington.’

‘Ha, en dat zult u niet vinden ook!’ riep mevrouw Bird. ‘Beren als Paddington zijn heel zeldzaam. En dat is maar goed ook, als je het mij vraagt, want het zou ons een klein fortuin aan marmelade kosten.’ Mevrouw Bird klaagde wel vaker over Paddingtons voorliefde voor marmelade, maar iedereen wist dat ze altijd een extra pot in de kast had staan voor noodgevallen.

‘En wat dan nog?’ vroeg mevrouw Brown, terwijl ze haar breiwerkje even liet zakken. ‘Waarom zou je iets over Paddington willen opzoeken?’

Meneer Brown draaide zorgvuldig aan de punten van zijn snor. ‘Ach, niet om een speciale reden,’ zei hij. ‘Ik was gewoon nieuwsgierig, dat is alles.’

Het was een hele verantwoordelijkheid om een beer in huis te hebben – zeker bij een beer als Paddington – en meneer Brown vatte zijn taak heel serieus op.

‘Het punt is,’ zei hij terwijl hij het boek dichtsloeg, ‘dat als hij voorgoed bij ons blijft...’

‘Als?’ riepen de anderen, inclusief mevrouw Bird, gealarmeerd en in koor uit.

‘Wat bedoel je in ’s hemelsnaam, Henry?’ zei me-

vrouw Brown geschokt. 'Met je *als* Paddington voor-
goed bij ons blijft. Natuurlijk blijft hij.'

'Omdat hij bij ons blijft,' zei meneer Brown haastig,
'zijn er een paar dingen die ik zou willen doen. Ten
eerste ben ik al een hele tijd van plan om de rommel-
kamer voor hem op te knappen.'

Daar was iedereen het mee eens. Vanaf de dag dat
Paddington in hun leven was verschenen, had hij in
de logeerkamer geslapen. Aangezien hij een beleefd
beertje was, had hij daar nooit iets over gezegd. Zelfs
niet toen hij eruit moest om plaats te maken voor gas-
ten. Maar het werd hoog tijd dat hij zijn eigen kamer
kreeg.

'Het tweede ding,' vervolgde meneer Brown, 'is een
foto. Het lijkt me leuk als we een familieportret lie-
ten maken.'

'Een foto?' riep mevrouw Bird uit. 'Wat grappig dat
u daar nu net over begint.'

'O,' zei meneer Brown. 'Hoezo?'

Mevrouw Bird deed alsof ze het heel druk had met
thee inschenken. 'Jullie zullen het wel merken – alles
op zijn tijd,' zei ze. En wat de anderen ook probeer-
den, meer kregen ze niet te horen.

Gelukkig voor haar werd het kruisverhoor gestaakt,
omdat er plotseling een enorm lawaai uit de eetkamer
klonk. Op hetzelfde moment verscheen Paddington
in de deuropening. Hij sleepte met veel moeite een
grote kartonnen doos met zich mee, waarop een ge-

heimzinnig metalen ding met lange uitsteeksels lag. Maar het was niet zozeer wat hij droeg, maar hoe hij eruitzag, wat de familie Brown verbaasde uitroepen ontlokte.

Zijn vacht zag er ongewoon zacht en goudkleurig uit, en zijn oren – voor zover zichtbaar onder de wijde rand van zijn oude hoed – waren even zwart en glanzend als de punt van zijn neus. Zelfs zijn klauwtjes en snorharen zagen er ongekend netjes uit. Iedereen zat paf en mevrouw Brown liet een paar steken vallen.

‘Goeddag!’ zei meneer Brown proestlachend en hij gooide bijna een hele kop thee over de encyclopedie. ‘Wat heb jij met jezelf uitgespookt?’

Paddington keek heel beledigd. ‘Ik ben in bad geweest.’

‘In *bad*?’ herhaalde Judy. ‘Zonder dat iemand je dat vroeg?’

‘Jeempie!’ zei Jonathan. ‘Dat mag wel in de krant.’

‘Voel je je wel goed?’ vroeg meneer Brown. ‘Ik bedoel – je bent toch niet ziek of zo?’

Door al die opmerkingen was Paddington nu helemaal beledigd. Ze deden alsof hij zich *nooit* waste. Terwijl hij zich verdorie bijna elke morgen toch minstens een kattenwasje gaf. Maar hij had nu eenmaal zo zijn eigen ideeën over in bad gaan. Dat betekende namelijk dat zijn vacht kletsnat werd en het duurde heel lang voor die opdroogde. ‘Ik wilde er alleen maar op mijn best uitzien vanwege de foto,’ zei hij.

‘De foto?’ echoden ze allemaal. Het was bijna abnormaal hoe Paddington soms dingen wist.

‘Ja,’ zei Paddington. Hij keek heel serieus toen hij zich vooroverboog om het touw om de kartonnen doos los te maken. ‘Ik heb een fototoestel gekocht.’

Het bleef even stil terwijl de familie Brown naar Paddingtons gebogen gestalte keek.

‘Een fototoestel,’ zei mevrouw Brown ten slotte. ‘Maar die zijn toch hartstikke duur?’

‘Deze niet,’ zei Paddington hijgend. Hij kwam over-eind met in zijn klauwtjes het grootste fototoestel dat ze ooit hadden gezien. ‘Het was een koopje op de markt. Het kostte maar een tientje!’

‘Een tientje!’ riep meneer Brown verbaasd uit. Tegen de anderen zei hij: ‘Ik moet zeggen dat ik nog nooit een beer heb gezien die zo’n goeie neus heeft voor koopjes als Paddington.’

‘Gaaf!’ zei Jonathan. ‘Het heeft zelfs een doek om over je hoofd te trekken en zo.’

‘Wat is dat lange ding?’ vroeg Judy.

‘Dat is een driepoot,’ legde Paddington trots uit. Hij ging ermee op de grond zitten en klapte de poten uit. ‘Daar zet je het fototoestel op zodat het niet kan bewegen.’

Meneer Brown pakte het toestel en bekeek het aan alle kanten. Toen hij het ondersteboven hield, vielen er wat geroeste schroeven en pinnetjes uit. ‘Is-ie niet erg oud?’ vroeg hij nogal onnadenkend. ‘Het ding

ziet eruit alsof iemand hem heeft gebruikt als gereedschapskist in plaats van als fototoestel.'

Paddington trok de rand van zijn hoed iets omhoog en keek meneer Brown strak aan. 'Het is een heel zeldzaam soort,' zei hij. 'De man van de koopjeswinkel zei het ook.'

'Ik vind hem in ieder geval geweldig!' riep Jonathan opgewonden uit. 'Je neemt toch zeker eerst een foto van mij, Paddington?'

'Ik heb maar één plaat,' zei Paddington beslist. 'Extra platen zijn heel duur en mijn zakgeld is op, dus ik ben bang dat jullie allemaal als groep op de foto moeten.'

'Het ziet er best ingewikkeld uit, en het apparaat is nogal groot voor een kleine beer,' zei mevrouw

Brown. Paddington schroefde intussen het fototoestel op de driepoot en stelde de poten bij zodat ze allemaal dezelfde lengte hadden. 'Weet je zeker hoe het moet?'

'Ik denk van wel,' zei Paddington. Zijn stem klonk wat gedempt, omdat hij onder de zwarte doek van het toestel was gekropen. 'Meneer Gruber heeft me een boek over fotografie geleend en ik heb er onder de dekens mee geoefend.'

Meneer Gruber had een antiekwinkeltje aan de Portobellomarkt. Hij was een heel goede vriend van Paddington en hielp hem met al zijn problemen. 'Tja, in dat geval,' zei meneer Brown, die vond dat ze maar moesten beginnen, 'stel ik voor dat we allemaal op het gras gaan zitten. Dan kan Paddington een foto van ons in de zon nemen.' Hij ging de anderen voor, terwijl Paddington met de driepoot en het fototoestel worstelde.

Het duurde niet lang of Paddington kondigde aan dat alles klaarstond. Hij begon aanwijzingen te geven om de groep in de juiste opstelling te krijgen. Hij rende steeds terug naar het toestel om de opstelling door de lens te bekijken.

Omdat het fototoestel tamelijk laag bij de grond stond, zette hij meneer Brown in een wat ongemakkelijke houding op zijn hurken achter Jonathan en Judy. Mevrouw Brown en mevrouw Bird zaten aan weerszijden van het drietal.

Hij wilde het niet zeggen, maar Paddington was een beetje teleurgesteld over wat hij door de lens zag. Hij kon meneer Brown vanwege zijn snor nog net herkennen, maar de rest was moeilijker te onderscheiden. Alles zag er onscherp uit, alsof ze in de mist zaten. En dat was raar, want als hij onder de zwarte doek vandaan kwam, zag het er toch heel zonnig uit daarbuiten.

De familie Brown wachtte geduldig, terwijl Paddington in het gras ging zitten om in zijn instructieboek te kijken. Bijna onmiddellijk ontdekte hij een heel interessant hoofdstuk met als titel: 'Scherp stellen'. Daar werd uitgelegd dat, als je mooie scherpe foto's wilde, het belangrijk was om het toestel op de juiste afstand te zetten en het goed in te stellen. Er stond zelfs een foto bij, waarop een man met een stukje touw de afstand aan het meten was.

Het duurde vele lange minuten, want Paddington las niet zo snel. Bovendien stonden er ook nog een paar technische tekeningen bij die hij moest bestuderen.

'Ik hoop dat het niet heel veel langer duurt,' zei meneer Brown. 'Ik geloof dat ik kramp krijg.'

'Hij zou vreselijk teleurgesteld zijn als je bewoog,' zei mevrouw Brown. 'Hij heeft erg zijn best gedaan om ons zo op te stellen en het ziet er echt leuk uit.'

'Jij hebt makkelijk praten,' mopperde meneer Brown. 'Jij zit tenminste.'

‘Sst!’ zei mevrouw Brown toen. ‘Ik geloof dat hij bijna zover is. Hij doet iets met een stukje touw.’

‘Waar is dat in ’s hemelsnaam voor?’ vroeg meneer Brown.

‘Dat is om jullie op te meten,’ zei Paddington terwijl hij een lus aan een van de uiteinden knoopte.

Toen meneer Brown eenmaal begreep wat Paddington aan het doen was, protesteerde hij: ‘Als je het niet erg vindt, heb ik toch liever dat je het lusje aan het toestel vastmaakt in plaats van aan mijn oor...’ De rest van de zin ging verloren in gekreun omdat Paddington het touwtje strak aantrok.

Paddington keek een beetje verbaasd en bestudeerde de knoop rond meneer Browns oor eens goed. ‘Ik geloof dat ik zowaar per ongeluk een platte knoop heb gemaakt,’ zei hij ten slotte. Paddington was niet

zo goed in knopen, vooral omdat het best moeilijk is om dit soort dingen met klauwtjes te doen.

‘Hou eens op, Henry,’ zei mevrouw Brown. ‘Stel je niet zo aan. Je zou haast denken dat je gewond was.’

Meneer Brown wreef over zijn oor, dat een nogal merkwaardig paarse kleur had gekregen. ‘Het gaat toevallig wel om *mijn* oor,’ zei hij, ‘en het doet behoorlijk pijn.’

‘Waar gaat hij nu weer naartoe?’ riep mevrouw Bird toen Paddington naar het huis rende.

‘Ik denk dat hij het touw gaat opmeten,’ zei Jonathan.

‘Oef!’ zei meneer Brown. ‘Ik moet nu echt even gaan staan.’

‘Als je dat maar laat, Henry,’ zei mevrouw Brown, ‘of ik word echt heel boos.’

‘Het is toch al te laat,’ kreunde meneer Brown. ‘Mijn been slaapt.’

Gelukkig voor hem kwam Paddington op dat moment weer tevoorschijn. Hij keek aandachtig naar de zon en toen naar de wachtende groep. ‘Ik ben bang dat jullie een stukje moeten opschuiven,’ zei hij na nog eens in zijn instructieboek te hebben gekeken. ‘De zon is gedraaid.’

‘Dat verbaast me niks,’ bromde meneer Brown, die in het gras over zijn been zat te wrijven. ‘Als het zo doorgaat, is de zon al hoog en breed onder voor wij klaar zijn.’

‘Ik heb nooit geweten dat het nemen van een foto zo ingewikkeld was,’ zei mevrouw Bird.

‘Wat ik niet begrijp,’ fluisterde Judy, ‘is waarom Paddington de moeite heeft genomen om in bad te gaan terwijl *hij* de foto neemt.’

‘Daar zeg je zoiets,’ zei meneer Brown. ‘Hoe denk jij op de foto te komen, Paddington?’

Paddington keek enigszins verwilderd naar meneer Brown. Daar had hij nog helemaal niet over nagedacht. Hij besloot dat hij er wel iets op zou vinden als het zover was. Er waren nog genoeg belangrijke dingen te doen. ‘Ik druk op de sluiters,’ zei hij na even nagedacht te hebben, ‘en dan ren ik naar voren.’

‘Maar zelfs beren kunnen niet zo snel rennen,’ zei meneer Brown.

‘Paddington weet heus wel wat hij doet, Henry,’ fluisterde mevrouw Brown. ‘Maar zelfs als dat niet zo is, zeg er dan alsjeblieft niets van. Als hij merkt dat hij helemaal voor niets in bad is geweest, krijgen we dat nog maanden te horen.’

‘Het lijkt me ook wel een erg grote doek,’ zei mevrouw Bird, die naar het toestel staaarde. ‘Ik zie Paddington niet eens.’

‘Dat komt doordat hij zo klein is,’ legde Jonathan uit. ‘Hij moest de driepoot lager zetten.’

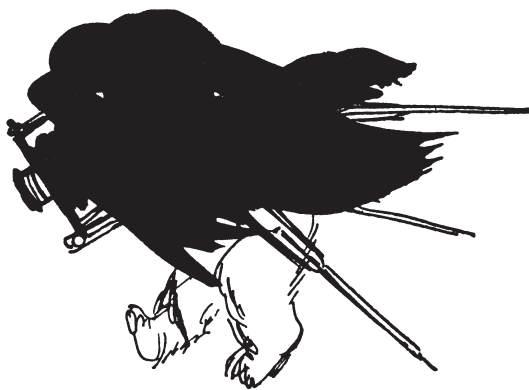
De familie zat heel stil en met een bevroren glimlach op het gezicht, toen Paddington weer onder de doek vandaan kroop.

Hij had een paar ingewikkelde verbeteringen bij de voorkant van het fototoestel aangebracht. Nadat hij had aangekondigd dat hij de plaat in het toestel ging schuiven, verdween hij opnieuw.

Tot ieders verbazing begon het toestel met de driepoot plotseling alle kanten op te schudden. Het zag er allergevaarlijkst uit.

‘Hemeltjelief!’ riep mevrouw Bird uit. ‘Wat is er nu toch aan de hand?’

‘Kijk uit!’ schreeuwde meneer Brown. ‘Het komt recht op ons af.’

Ze kwamen allemaal overeind en maakten dat ze wegkwamen. Intussen staarden ze met wijd open ogen naar het fototoestel dat achter hen aan kwam. Maar toen het nog dichterbij kwam, stopte het gevaarte ineens, draaide naar links en ging op een rozenstruik af.